

РЕШЕНИЕ

№ 11886

гр. София, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **951** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба от началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) срещу Решение № 5208 от 29.11.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 20241110215099/2024 г. по описа на Софийския районен съд, с което СРС - НО, 116 - ти състав е отменил Наказателно постановление №000544/26.04.2022 г., издадено от началника на отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално тол управление към АПИ- [населено място], с което на М. И. П., на основание чл. 179, ал. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена глоба в размер на 300 лв., за извършено нарушение на чл.139, ал.6 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от административнонаказващия орган (АНО), чрез процесуалния му представител-

юрк. Д., с искане да бъде отменено и вместо него да бъде постанови друго, с което да се потвърди НП.

Наведеното касационно основание е за нарушение на закон-чл.348, ал.1, т.1 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН. Оспорва се извода на СРС, че нарушението не е доказано от субективна страна, тъй като не може да установи авторството на деянието. В тази връзка се твърди, че на нарушителите е предоставена и възможност по чл. 187а, ал. 4 ЗДвП да посочат лицето, което е управлявало ППС по време на нарушението. В случая, преди съставяне на АУАН наказаното лице се е запознало с доклада и снимките от нарушението, генерирани от ЕССПТ и не е отрекло, че на процесната дата и час е управлявало процесното ППС по път от платената републиканска пътна мрежа, нито е възразило срещу нарушението, за което му е съставен АУАН.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят не изпраща процесуален представител и не изразява становище по жалбата.

Ответникът по жалбата М. И. П., с писмения отговор по жалбата и писмено становище преди провеждането на съдебното заседание наз процесуалния й представител- адв. В., АК – С. З. оспорва жалбата. Заявява и искане за присъждане на разноските по делото.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение, че оспореното решение е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XII касационен състав като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови своето решение, СРС е приел за установено от фактическа страна, че на 11.12.2021 г. в 11:50 часа на път 1-5, км. 235+000 М. П. била спряна за проверка от служители на АПИ. Била извършена проверка на управляваното от нея пътно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] , вид - лек автомобил, марка - ТОЙОТА, модел - Ц ХР, с обща технически допустима максимална маса до 1860 кг. В

хода на проверката било установено, че на същата дата - 11.12.2021 г., в 09:41:43 часа, горепосоченото пътно превозно средство (ППС) с регистрационен [рег.номер на МПС] , попадащо в категорията на пътно превозно средство, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал.1, т. 1 от Закона за пътищата (ЗП), е било засечено в 09:41:43 часа по път А-1, километър 0+472, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не била заплатена пътна такса, съгласно чл. 10. ал. 1, т. 1 от ЗП. Като място на нарушението в НП е посочен път А-1, километър 0+472 (С. - П. - С. З. - Я. - Б.), за който се събира такса за ползване на пътната инфраструктура - пътна такса, съгласно Приложение № 2 към т. 2 на Решение № 959 на Министерския съвет от 31.12.2018 г. за утвърждаване на Списък на републиканските пътища, за приемане на Списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за ползване на пътната инфраструктура - винетна такса, и за определяне на съоръжение, за което се събира такса по чл. 10, ал. 4 от ЗП за ползване на отделно съоръжение по републиканските пътища.

На същата дата бил съставен Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) № 000544/11.12.2021 от 11.12.2021 г от инспектор в сектор „Контрол и правоприлагане“ - П., НТУ за нарушение на чл. 139, ал. 6 от ЗДвП, което подлежи на санкция по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП. П. отказала да подпише АУАН, а като свидетел на отказа се подписал Й. М..

На основание съставения АУАН, било издадено НП №000544/26.04.2022 г. на началника на отдел „Контрол и правоприлагане“ в НТУ към АПИ, с което на основание чл. 179, ал. 3 ЗДвП на М. И. П., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание глоба, в размер на 300. 00 лв. за извършено нарушение по чл. 139, ал. 6 ЗДвП.

За да отмени оспорения ЕФ, въззивната инстанция е обусловила изводи за допуснато съществено процесуално нарушение при издаването му. Осъществяването му е аргументирано с това, че от словесното описание на нарушението не можело да бъде установено дали П. е управлявала МПС към датата и часа на нарушението, респективно не става ясно в какво качество е наказана, доколкото същото е извършено два часа преди проверката и то на територията на област С., а не към момента на проверката около [населено място]. Посочил е, че нормата на чл.179, ал.3 от ЗДвП

предвижда специално качество на субекта на административното нарушение - водач, а липсата на твърдение в НП и съответно констатация, че П. е била водач и е управлявала МПС към датата, часа и мястото на нарушението е съществено процесуално нарушение. Касаело се за липса на съществен и необходим елемент от обективната съставомерност на нарушението, което налага неговата отмяна на това самостоятелно основание.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, водач, който управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е длъжима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 300 лв.

С разпоредбата на чл. 139, ал. 6 от ЗДвП е въведено в задължение за водачите на ППС преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да заплатят таксата по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата в случаите, когато такава е длъжима според категорията на пътното превозно средство, освен когато таксата е заплатена от трето лице. Съответно в чл. 179, ал. 3 от ЗДвП е предвидена санкция за лицата, които управляват ППС, без да е изпълнено посоченото задължение. В АУАН и в НП е посочено неизпълненото задължение - не е заплатена длъжимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗП, и няма как да има каквото и да било съмнение за какво точно нарушение е санкциониран водачът, а именно: че е управлявал ППС, за което не е платена такса за ползване на платената пътна мрежа - винетна такса.

В случая обаче се касае за заснемане на нарушението чрез техническо средство, като посредством изготвените от въпросното техническо средство веществени доказателства не може да се установи самоличността на водача, който е управлявал ППС в момента на нарушението. Отделно от това същото е извършено два часа преди проверката и то на територията на област С., а не към момента на проверката около [населено място]. По делото не са представени доказателства, чия собственост е превозното средство. От представения снимков материал от извършване на нарушението е видно, че посоченото превозно средство е брандирано, което води до обоснован извод, че е собственост на юридическо лице. В случая, обаче отговорността на ответника по касация не е ангажирана в качеството на собственик на

ППС, а на негов водач към момента на извършване на нарушението. Липсват и каквито и да било доказателства, че именно М. П. е управлявала посочения автомобил на датата, мястото и часа, когато е извършено нарушението, което да обоснове ангажирането на административнонаказателната ѝ отговорност по чл. 179, ал. 3, вр. с чл. 139, ал. 6 от ЗДвП. По делото не са налице доказателства на 11.12.2021 г., в района на път А-1 километър 0+472 лекият автомобил да е спиран за проверка от контролните органи на АПИ или да е установен по друг начин на водачът на автомобила към момента на нарушението. Било е необходимо преди съставянето на АУАН и издаването на НП съответните длъжностни лица да съберат доказателства, с които да установят самоличността на нарушителя. От обстоятелството, че П. не е възразила срещу АУАН не може да се прави извод за доказаност на обвинението. От неупражняването на правото на възражение не могат да се правят изводи за авторството и вината на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице. В съответствие с презумпцията за невиновност, доказателствената тежест в нито един момент не може да бъде прехвърлена върху обвиненото в извършеното нарушение лице. Тя е изцяло за актосъставителя в административнонаказателното производство, съответно върху административнонаказавания в съдебното производство по оспорване на НП.

Предвид изложеното решението е постановено при липса на релевираното касационно основание или на друго такова, за което касационната инстанция следи служебно, поради което същото се оставя в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3, вр.чл.63д, ал.1, предл.2-ро ЗАНН, ответникът има право на разноски. Правото е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК). Доказаните разноски са в размер от 600 лева -заплатено адвокатско възнаграждение и се присъждат изцяло. Съдът не може служебно- при липса на възражение от другата страна да преценява дали заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерно, вкл. през призмата на решението по дело С-438/22 на СЕС.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2, предл.1 от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5208 от 29.11.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 20241110215099/ 2024 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на М. И. П. с ЕГН [ЕГН] сумата 600 (шестстотин)лева, разноси по делото.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: